

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/214/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111209639
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3111209639.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: Thorpe recovery, s.r.o., so sídlom Stráž 8419, Zvolen, IČO: 46 662 324, zastúpený: JUDr. Peter Psotka, advokát so sídlom Stráž 223, Zvolen, proti odporkyňi: S. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/XX, Y., za účasti vedľajšieho účastníka konania na strane odporkyne: Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom Petrovská č. 10, Skalica, IČO: 42 264 154, zastúpený: JUDr. Jozef Kemp, advokát so sídlom Nám. Josipa Andriča č. 1, Chorvátsky Grob, o zaplatenie 102,31 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 14C/139/2012 - 96 zo dňa 02.12.2013, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania m e n í tak, že odporkyňa a vedľajší účastník na strane odporkyne s ú p o v i n n í zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 31,48 Eur, advokátovi JUDr. Petrovi Psotkovi, do troch dní.

Odporkyňa a vedľajší účastník na strane odporkyne s ú p o v i n n í zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľa vo výške 16,34 Eur, advokátovi JUDr. Petrovi Psotkovi, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporkyňi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 83,72 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 64,36 Eur od 31.12.2007 do 9.3.2010, s 8,5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 45,77 Eur od 10.3.2010 do zaplatenia, s 8,5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 4,01 Eur od 18.02.2008 do zaplatenia a s 8,5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 33,94 Eur od 19.01.2008 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti návrh zamietol a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie, ktoré po právnej stránke odôvodnil poukázaním na ust. § 53 ods. 1, 2, 4, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2, § 566 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ust. § 43 ods. 1 zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách, ust. § 330 ods. 1, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., ust. § 200ea ods. 1 a § 115a ods. 2 O.s.p., založil na tom skutkovom základe, že nárok navrhovateľa vyplýval z postúpenej pohľadávky a dohodnutého zmluvného vzťahu medzi účastníkmi, keďže odporkyňa porušila svoje povinnosti, ku ktorým sa zmluvne zaviazala tým, že nezaplatila navrhovateľovi poplatky za poskytnuté služby vyúčtované faktúrou č. 7884235551, splatnou dňa 17.2.2008 vo výške 4,01 Eur; faktúrou č. 3883117083 splatnou dňa 18.1.2008 vo výške 33,94 Eur a faktúrou č. 7900038993 splatnou dňa 30.12.2007 vo výške 64,36 Eur, spolu 102,31 Eur. Odporkyňa neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, na ktoré sa mohlo prihliadať, pričom považoval za nepochybné, že na uvedených faktúrach sa účtovali poplatky aj za audiotexové volanie a nie je povinnosťou navrhovateľa skúmať, kto v skutočnosti z aparátu odporkyne telefonoval. V súvislosti s tvrdením odporkyne, že do jej bytu mali prístup aj iné osoby, ktoré sa mohli dostať k telefónnemu aparátu a uskutočniť uvedené hovory, konštatoval, že toto nemá vplyv na zmluvný vzťah medzi účastníkmi, nakoľko poplatky za používanie telefónu je povinná platiť podľa zmluvy odporkyňa a pokiaľ umožnila iným osobám, aby z jej aparátu telefonovali, čo i len

z nedbanlivosti, toto ju nezbavuje povinnosti za takéto služby zaplatiť. V konaní nemal za preukázané, že vyššie uvedené hovory sa nevykonali a preto odporkyňu zaviazal, aby uhradila dlh na uvedených faktúrach, uplatnený v návrhu a znížený o sumu, ktorú už uhradila, teda 18,59 Eur. Po vykonanom dokazovaní dospel záveru, že predmetná zmluva o pripojení je zmluvou spotrebiteľskou s poukazom na ust. § 52 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Vychádzajúc z uvedeného považoval zmluvné dojednanie, v zmysle ktorého by sa na právny vzťah založený medzi účastníkmi konania mali aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, za absolútne neplatné, lebo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach. V danej súvislosti poukázal na to, že právny predchodca navrhovateľa by si inak mohol uplatňovať vyššie úroky z omeškania než na aké by mal právo podľa predpisov občianskeho práva a bol by tak značne zvýhodnený v prípade započítavania čiastočných platieb najprv na úrok až potom na istinu, čo v praxi znamená, že všetky došlé platby, pokiaľ by dlžník neurčil inak, by sa najprv započítavali na príslušenstvo pohľadávky, pokuty, poplatky a až potom na istinu, čo by spotrebiteľa stávalo do značne znevýhodneného postavenia. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa na daný spotrebiteľský vzťah aplikoval predpisy občianskeho práva a uložil odporkyňi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi titulom postúpenej pohľadávky dlžnú istinu v sume 83,72 Eur (102,31 Eur vyúčtovaných neuhradených služieb - 18,59 Eur už odporkyňou zaplatených). Sumu vo výške 18,59 Eur prednostne započítal na neuhradenú istinu, teda na pohľadávku najskôr splatnú, čiže na sumu 64,36 Eur, z tejto faktúry tak ešte odstávalo neuhradených 45,77 Eur. Odporkyňa uhradila z dlhu sumu 18,59 Eur dňa 09.03.2010, pričom faktúra na sumu 64,36 Eur bola splatná dňa 30.12.2007 a dňom nasledujúcim, t.j. dňa 31.12.2007, sa odporkyňa dostala do omeškania a navrhovateľovi vzniklo právo požadovať od nej popri plnení aj úrok z omeškania vo výške 2-násobku diskontnej sadzby platnej v NBS k prvému dňu omeškania s plnením dlhu (v danom prípade bola sadzba 4,25%, z čoho dvojnásobok predstavoval 8,5%). Navrhovateľ mal teda podľa názoru súdu prvého stupňa nárok na úrok vo výške 8,5% ročne zo sumy 64,36 Eur od 31.12.2007 do 09.03.2010, po čiastočnej úhrade sumy 18,59 Eur dňa 09.03.2010 nárok na úrok z omeškania 8,5% ročne zo sumy 45,77 Eur od 10.3.2010 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 33,94 Eur od 19.1.2008 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 4,01 Eur od 18.2.2008 do zaplatenia. Keďže odporkyňa dlh neuhradila dobrovoľne, vo vyššie vymedzenom rozsahu ju k tomu zaviazal a vo zvyšku návrh ako nedôvodý zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého by čiastočne úspešnému navrhovateľovi patrila náhrada trov konania podľa pomeru úspechu vo veci, túto náhradu, spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia, však navrhovateľovi nepriznal s poukazom na ust. § 151 ods. 2 O.s.p., lebo tieto neboli vyčíslené v lehote stanovenej v ust. § 151 ods. 1 O.s.p., t.j. do 3 pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia, pričom iné trovy konania zo spisu nevyplyvali.

Proti tomuto rozsudku, jeho výrokovej časti, ktorou súd prvého stupňa rozhodol o tom, že navrhovateľovi sa náhrada trov konania nepriznáva, podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadal napadnutý výrok zmeniť tak, že odporkyňa sa zaviazala povinnosťou nahradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby spolu s režijným paušálom v celkovej výške 16,34 Eur. Podanie riadneho opravného prostriedku odôvodnil poukázaním na ust. § 205 ods. 2 písm. b), d) a f) O.s.p., keď mal za to, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. V danej súvislosti zdôraznil, že uplatnenie nároku na náhradu trov je predpokladom ich priznania, zatiaľ čo vyčíslenie trov konania je predpokladom toho, aby boli účastníkovi nahradené všetky trovy vynaložené v konaní. Poukázal na to, že v prejednávanej veci pôvodný navrhovateľ priamo v návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 14.04.2011 žiadal súd, aby zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 102,31 Eur spolu s príslušenstvom a na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 48,02 Eur. Pôvodný navrhovateľ si tak v súlade s ust. § 151 ods. 1 O.s.p. uplatnil svoj nárok na náhradu trov právneho zastúpenia a zároveň tieto trovy konajúcemu súdu aj vyčísliť. V súvislosti s právnym nástupníctvom považoval za nevyhnutné uviesť, že uznesením č.k. 14C/139/2012 - 80 zo dňa 30.04.2013 súd prvého stupňa pripustil zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa v zmysle ust. § 92 ods. 2 O.s.p., pričom pri zmene účastníctva, na rozdiel od inštitútu zámény účastníkov, zostávajú všetky právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zachované. Procesný nástupca totiž vstupuje do stavu konania, ktorého charakter je určený predchádzajúcimi úkonmi účastníkov a súdu a procesné úkony uskutočnené pred zmenou v osobe účastníka zostávajú platné, účinné a záväzné aj po rozhodnutí súdu o pripustení zmeny v osobe účastníka. Nový účastník konania, rovnako ako aj súd a ostatní účastníci, je týmito procesnými úkonmi viazaný a nie je potrebné jednotlivé úkony uskutočňoval

opätovne. Ak si teda v danom prípade pôvodný navrhovateľ v návrhu na začatie konania uplatnil nárok na náhradu trov a tieto zároveň aj vyčíslil, navrhovateľ ako aj jeho procesný nástupca bol týmto návrhom viazaný a boli mu zachované aj právne účinky spojené s uplatnením a vyčíslením príslušných trov konania bez toho, aby sa dodatočne musel k otázke uplatnenia náhrady trov konania vyjadrovať. Na podporu svojej argumentácie spomenul uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/1/2013 a dôvodil, že podľa názoru Ústavného súdu SR, vyjadreného napr. v uznesení sp. zn. IV. ÚS 499/2011 zo dňa 22. novembra 2011, je súčasťou princípu právnej istoty požiadavka, aby bola na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach daná rovnaká odpoveď, aby boli obdobné situácie právne posudzované rovnakým spôsobom, pretože inak dochádza k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednotnosti rozhodovania. Právne tak podľa neho zjavne neobstojí tvrdenie súdu prvého stupňa, že navrhovateľovi nemožno priznať náhradu trov konania z dôvodu, že v konaní nedošlo k uplatneniu samotného nároku na náhradu trov a k ich vyčísleniu. Keďže samotný súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, že navrhovateľ nárok na náhradu trov konania proti odporkyni vznikol, neexistuje žiadny zákonný dôvod, pre ktorý by navrhovateľovi nemala byť priznaná náhrada trov konania.

Odporkyňa ani vedľajší účastník na strane odporkyne sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa napadnutej časti týkajúcej sa trov konania je potrebné zmeniť podľa ust. § 220 O.s.p., keďže v prejednávanej veci nezistil splnenie podmienok na jeho potvrdenie (ust. § 219 O.s.p.), ani na jeho zrušenie (ust. § 221 ods. 1 O.s.p.).

Odvolaním navrhovateľa bol rozsudok súdu prvého stupňa napadnutý iba vo výroku o náhrade trov konania, preto odvolací súd preskúmaval iba túto odvolaním napadnutú časť rozsudku a rozhodnutie súdu prvého stupňa vo zvyšnej časti ostalo právoplatné a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

O náhrade trov konania rozhoduje súd na návrh. Pre účastníka, ktorý sa o svoje procesné práva má starať vo vlastnom záujme, podanie návrhu a vyčíslenie trov nemôže znamenať výraznejšiu záťaž. Aj stručná požiadavka účastníka konania, či už v návrhu na začatie konania alebo v priebehu konania "žiadam trovy" predstavuje zatiaľ síce ešte nešpecifikovaný, ale predsa len relevantný návrh na priznanie náhrady trov konania. Z uvedeného vyplýva, že na to, aby sa priznala náhrada trov konania, treba navrhnuť, spravidla pred rozhodnutím vo veci samej, aj výrok o náhrade trov konania a predložiť vyčíslenie tejto náhrady, pretože bez vyčíslenia nemožno takúto náhradu priznať. Z toho vyplýva, že vyčíslenie je povinné nielen u advokáta, ale aj u účastníka, ktorý nie je zastúpený advokátom. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných (nie kalendárnych) dní od vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Ak účastník v tejto lehote trovy konania nevyčíslil, súd mu z úradnej povinnosti prizná len náhradu trov konania, ktoré vyplývajú zo spisu, a to k okamihu vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. To však neplatí pre náhradu trov právneho zastúpenia. To znamená, že trovy právneho zastúpenia treba vždy v ustanovenej lehote vyčísliť, inak ich náhradu súd nemôže priznať. Účastníkovi, ktorý v lehote troch pracovných dní nevyčíslil trovy konania, a zo spisu mu okrem trov právneho zastúpenia iné trovy nevyplývajú, súd náhradu trov konania neprizná.

Z obsahu spisu vyplýva, že nárok na náhradu trov konania bol zo strany pôvodného navrhovateľa uplatnený už v návrhu na začatie konania zo dňa 14.04.2011, pričom tieto trovy vzniknuté titulom právneho zastúpenia pôvodný navrhovateľ aj vyčíslil na sumu 48,02 Eur. V priebehu konania došlo k postúpeniu pohľadávky uplatňovanej voči odporkyni postupne až na súčasného navrhovateľa, na čo súd prvého stupňa procesne reagoval uznesením č.k. 14C/139/2012 - 80 zo dňa 30. apríla 2013, ktorým pripustil predmetnú zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa v súlade ust. § 92 ods. 3 O.s.p..

Podľa ust. § 92 ods. 2 O.s.p. ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

Podľa ust. § 92 ods. 3 O.s.p. súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto navrhovateľa; súhlas odporcu alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto, sa nevyžaduje. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

Za danej procesnej situácie považoval odvolací súd právne posúdenie súdu prvého stupňa čo do základu nároku navrhovateľa na náhradu trov konania za nesprávne a vzhladol tak odvolacie dôvody navrhovateľa plne opodstatnenými a vecne správnymi, keď s jeho argumentáciou o existencii uplatnenia nároku na náhradu trov konania a ich vyčíslenia zo strany právneho predchodcu navrhovateľa v samotnom návrhu na začatie konania sa stotožnil. V danej súvislosti odvolací súd konštatuje, že nemohol nesúhlasiť so záverom, ku ktorému vo svojom odvolaní dospel navrhovateľ, že pri inštitúte zmeny účastníctva procesný nástupca vstupuje do stavu konania, ktorého charakter je určený predchádzajúcimi úkonmi účastníkov a súdu, pričom procesné úkony uskutočnené pred zmenou v osobe účastníka zostávajú platné, účinné a záväzné aj po rozhodnutí súdu o pripustení zmeny v osobe účastníka (čo platí aj pre uplatnenie nároku na náhradu trov konania a ich vyčíslenie).

Vychádzajúc z uvedeného považoval odvolací súd za nevyhnutné rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti rozhodnutia o náhrade trov konania zmeniť tak, že navrhovateľovi v zmysle ust. § 142 ods. 2 O.s.p. priznal náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia s prihliadnutím na pomer jeho úspešnosti v konaní a výšku, v akej boli trovy vyčíslené jeho právnym predchodcom v návrhu na začatie konania (48,02 Eur). Priznaná náhrada trov prvostupňového konania spočíva v odmene za dva úkony právnej služby vo výške 16,60 Eur (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 14.04.2011) v súlade s ust. § 10 ods. 1 v spojení s ust. § 14 ods. 1 písm. a), b) vyhlášky č. 655/2004 Z.z., k tomu zakaždým režijný paušál podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,41 Eur.

Z obsahu spisu je zrejmé, že v prejednávanej veci sa navrhovateľ návrhom na začatie konania, doručeným súdu prvého stupňa dňa 29.04.2011, domáhal zaplatenia istiny vo výške 102,31 Eur s príslušenstvom odporkyňou, pričom súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom č.k. 14C/139/2012 - 96 zo dňa 02. decembra 2013 uložil odporkyni povinnosť zaplatiť v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia navrhovateľovi sumu 83,72 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 64,36 Eur od 31.12.2007 do 9.3.2010, s 8,5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 45,77 Eur od 10.3.2010 do zaplatenia, s 8,5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 4,01 Eur od 18.02.2008 do zaplatenia a s 8,5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 33,94 Eur od 19.01.2008 do zaplatenia. Z uvedeného tak vyplýva, že úspech navrhovateľa v konaní predstavuje 81,83% (83,72 Eur z uplatnených 102,31 Eur), tomu zodpovedajúci úspech odporkyne predstavuje 18,17%, vzhľadom k čomu s poukazom na ust. § 142 ods. 2 O.s.p. úspešnému navrhovateľovi prislúcha právo na náhradu trov konania v rozsahu 65,55% (úspech navrhovateľa 83,72% - úspech odporkyne 18,17%), čo zo základu uplatnených trov vo výške 48,02 Eur predstavuje konečnú sumu trov 31,48 Eur.

Odvolací súd preto v zmysle ust. § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania a zaviazal odporkyňu a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne náhradu trov prvostupňového konania vo výške 31,48 Eur. Pokiaľ ide o zaviazanie vedľajšieho účastníka na náhradu trov, odvolací súd uvádza, že vedľajší účastník má s poukazom na ust. § 93 ods. 4 O.s.p. rovnaké procesné práva a povinnosti ako účastník, nemožno mu však ukladať žiadne hmotnoprávne povinnosti, ani priznávať práva vyplývajúce z hmotného práva. Právo na náhradu trov konania a povinnosť hradiť trovy konania sú však procesnými právami a povinnosťami, a tak ako má vedľajší účastník v prípade úspechu právo na náhradu trov konania,

treba ho v prípade procesného neúspechu účastníka, na strane ktorého vystupuje, zaviazať povinnosťou nahradiť trovy konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý bol v odvolacom konaní procesne úspešný a trovy odvolacieho konania si riadne uplatnil, priznal náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne titulom trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (odvolanie zo dňa 09.01.2014) podľa ust. § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov - vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. vo výške 8,30 Eur, k tomu príslušný režijný paušál vo výške 8,04 Eur podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky, t.j. spolu vo výške 16,34 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.